

Arrest

nr. 56 083 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DOUTREPONT loco advocaten D. ANDRIEN & E. VINOIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Arabier, afkomstig uit Nuhmaniya. In 2000 verhuisde u met uw familie naar Bagdad. In augustus 2004 reisde u naar Syrië waar u een maand verbleef. Na een maand in Syrië ging u terug naar uw familie, die ondertussen terug in Nuhmaniya woonde. Van uw terugkomst uit Syrië tot 2006 pendelde u tussen Nuhmaniya en Bagdad. U woonde bij uw familie in Nuhmaniya en werkte in Bagdad. Sinds 2006 tot uw vertrek uit het land bleef u in Nuhmaniya en ging u niet meer werken in Bagdad omwille van het sektarische geweld aldaar.

U beweert te zijn bedreigd omdat uw vader tot de Baathpartij behoorde en omdat uw broers bij de nieuwe overheid werken. In 2009 overleefde u een bomexplosie in het restaurant waar u werkte. Telkens u nieuw werk zocht, werd u bedreigd. U werd ook ontvoerd. Toen u ook telefonisch werd bedreigd, besloot u Irak te verlaten.

Op 15 januari 2010 bent u vanuit Nuhmaniya vertrokken naar Bagdad. Vanuit Bagdad bent u verder naar het noorden van Irak (Mosul en Zakho) gegaan alwaar u de Turks-Iraakse grens illegaal bent overgestoken. U reisde verder tot in Istanbul en verliet Turkije op 30 januari 2010. Op 16 februari 2010 bent u aangekomen in België waar u dezelfde dag asiel heeft aangevraagd.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u uw vluchtmotieven niet aannemelijk weet te maken.

Zo stelt u jarenlang op een ernstige manier te zijn bedreigd en haalt als belangrijkste reden hiervoor aan dat uw vader lid was van de Baathpartij. Afgezien van het feit dat u niet weet aan te geven door welke groeperingen u dan wel werd bedreigd (CGVS, p.13), is het zeer merkwaardig dat u als zoon van een Baathist uw woonplaats zou moeten ontvluchten maar dat uw vader zelf nog steeds in Nuhmaniya woont. U verklaart dit initieel door te stellen dat uw vader een oudere man is en ziek is (CGVS2, p.8). Over uw vader vertelt u verder: "Hij was niet vrijwillig bij de partij. Hij was zoals iedereen. Hij was gedwongen. Iedereen moest Baathist zijn om werk te vinden. Iedereen was toen Baathist en moest bij de Baathpartij" (CGVS1, p.7). U vermoedt overigens dat uw vader de lage graad van Nassir had (CGVS1, p.7) en stelt verder: "Mijn vader heeft niemand ooit pijn gedaan in zijn leven en iedereen weet dat hij onder Saddam verplicht was om aan te sluiten bij de partij" (CGVS2, p.13). De situatie zoals u ze schetst, m.n. dat u door zowat iedereen en overal werd vervolgd omdat uw vader Baathist was, klemmt in ernstige mate met uw andere verklaringen, meer bepaald met het feit dat uw vader nog steeds in jullie woonplaats woont, hij een zeer lage functie had, hij 'net als iedereen' gewoon ingeschreven was in de partij, het algemeen geweten is dat hij gedwongen werd zich in te schrijven en hij nooit enige activiteiten in de schoot van de partij (of tegen anderen) heeft ontplooid. Dat u, gegeven deze elementen, met dermate ernstige en langdurige vervolging zou te kampen hebben is dan ook hoogst twijfelachtig. Verder was het voor uw broers blijkbaar wél mogelijk om voor de nieuwe autoriteit te werken (CGVS1, p.5), hetgeen eveneens mag verbazen gezien uw verklaringen dat uzelf steevast onmiddellijk problemen kreeg wegens het 'verleden' van uw vader.

Omwille van de boven aangehaalde redenen zou u langdurig en op vele manieren zijn bedreigd en vervolgd. Er dienen echter de nodige twijfels te worden geuit bij uw beweringen dienaangaande. Telkenmale u een job had, zouden de mensen die u de job aanboden u de dag nadien verteld hebben dat ze werden bedreigd omdat ze u wilden tewerkstellen. Bijgevolg kon u niet starten met uw job. Wanneer u echter wordt gevraagd hoeveel keer u dan werd aangeworven en bedreigd, antwoordt u: "Ik ken het niet, vele keren". Wanneer u naar een schatting wordt gevraagd, stelt u: "Ik weet het echt niet" (CGVS, p.14; CGVS2, p.9). Gezien de context van uw verklaringen is het niet geloofwaardig dat u hierover dermate vaag dient te blijven.

Wanneer verder naar uw vluchtmotieven wordt gevraagd, heeft u het over een bomaanslag in het restaurant waar u werkte. U beweert dat deze bomaanslag voor u was bedoeld. Dit stelt u te weten enkel en alleen omdat de dag voor de explosie onbekenden bij uw baas naar u kwamen informeren. In het tweede interview stelt u dan weer dat ze twee dagen voor de explosie naar u vroegen (CGVS2, p.6). Verder zou men het op u gemunt hebben omdat u daar begon te werken. Wanneer vervolgens wordt gevraagd hoelang u daar dan al werkte, zegt u dat dit al acht of negen maanden het geval was. Men kan bezwaarlijk stellen dat u daar nog maar pas was beginnen te werken. Dat die bomaanslag op u gemunt was omdat u er zopas was beginnen te werken, is dan ook weinig aannemelijk. Bovendien heeft u ook geen idee wie de daders konden zijn (CGVS2, pp.6-8).

U zou eveneens drie dagen ontvoerd zijn, maar u heeft geen idee waarom of door wie u werd ontvoerd. Evenmin weet u aan te geven door hoeveel mensen u werd ontvoerd, naar waar u precies werd ontvoerd of wie u heeft vrijgelaten (CGVS, p.14). Wanneer gevraagd wordt of men u met iemand anders verwisseld heeft omdat tijdens uw ontvoering een persoon langskwam die stelde dat u niet de gezochte persoon zou zijn, ontkent u dat, maar u stelt wel: "Er werd wel voor mij gezegd dat ik niet de persoon was die ze bedoelden. Ze hebben gemist, maar dat gebeurt dikwijls als ze iemand een soort van zekerheid willen geven om later nog een keer opnieuw mee te nemen en te vermoorden". Ook zou u sinds 2006 meermaals telefonische bedreigingen zijn beginnen te ontvangen. U stelt dat men in Nuhmaniya meestal telefonisch werd bedreigd. "Ze schreven geen brieven. Ze dreigen ook niet te doden. Ze vragen beleefd om iets te bespreken of af te rekenen." (CGVS, p.15). U verliet het land echter pas in januari 2010. Dit ondermijnt verder de ernst van uw vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u voorgelegde documenten niet in staat zijn de bovenstaande appreciatie te wijzigen. U legt een identiteitskaart uit 1989 voor. Daarnaast legt u ook een voedselrantsoenkaart van 2009 en een nationaliteitsbewijs voor. Dit betreffen documenten waarop enkel uw identiteit en woonplaats zijn terug te vinden; gegevens die niet meteen door het CGVS worden betwist. Verder legt u ook een kopie van een uittreksel van een gerechtelijk vonnis voor van de executie op uw oom uit 1982, een kopie van de overlijdensaktes van uw twee broers en uw neef Ali. Alsook een kopie van het overlijdensregister van uw neef en een kopie van een foto van uw vader en broer. Het betreft hier echter kopieën die gemakkelijk kunnen worden nagemaakt. Bovendien moet om enige bewijskracht aan een document te ontfanen, deze worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is gebleken. Dient eveneens te worden opgemerkt dat, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de bewijswaarde van alle Irakese documenten relatief is, aangezien deze gemakkelijk zowel in Irak als daarbuiten illegaal kunnen worden verkregen (zie antwoorddocument, toegevoegd aan het administratief dossier). Ook het medisch attest vermag niet uw asielmotieven te ondersteunen aangezien niet kan worden vastgesteld waar of onder welke omstandigheden u de beschreven verwondingen heeft opgelopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010).

De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen. Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan.

Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ("drive-by-shootings", schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010).

De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiïetische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiïetische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Iraakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Iraakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit het district Numaniyah in de provincie Wasit in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Numaniyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1 Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de algemene rechtsbeginselen van “*Audi alteram partem, recht op verdediging en op tegenspraak*”.

Hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) haar beslissing neemt op basis van verslagen van haar documentatiedienst waarvan de inhoud niet op voorhand aan hem wordt bekendgemaakt. Nu de RvV geen onderzoeksbevoegdheid heeft, het onderzoek aan het CGVS is overgelaten, verzoeker maar dertig dagen heeft om het verzoekschrift in te dienen, de inachtneming van nieuwe gegevens beperkt is en de procedure voor de RvV schriftelijk verloopt, is het onverenigbaar met hoger genoemde beginselen dat het onderzoek voor het CGVS op inquisitoriale wijze plaatsvindt en het resultaat ervan niet wordt meegedeeld aan “*verzoekster*” voor een beslissing wordt genomen. Verzoeker verwijst naar de procedure in het strafrecht, betoogt dat de procedure bij het CGVS tegensprekelijk moet zijn en stelt dat, indien dit niet het geval is, de rechten op verdediging worden geschonden. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd en teruggestuurd naar het CGVS voor een tegensprekelijk onderzoek, waarbij de informatie aan verzoeker wordt overgemaakt en hij de nodige tegenbewijzen en opmerkingen kan brengen.

2.1.2. Verzoeker stelt ten onrechte dat de algemene rechtsbeginselen “*Audi alteram partem, recht op verdediging en op tegenspraak*” zouden vereisen dat de commissaris-generaal hem op voorhand confronteert met de vaststellingen op grond waarvan de beslissing wordt genomen. Verweerder repliceert met recht dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. Er bestaat voor de commissaris-generaal geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal de asielzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 23 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (uit de uitwerking van het middel blijkt dat verzoeker doelt op artikel 27 van het KB), van de motiveringsplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat verweerder geen rekening hield met een doktersbrief die, samen met rechtspraak, werd overgemaakt en volhardt dat dit doktersattest aantoonde dat hij het slachtoffer was van slechte behandelingen in de zin van artikel 57/7bis en dat hierop dan ook de bijgevoegde Straatsburgse rechtspraak dient te worden toegepast. “*Door hier geen woord over te schrijven begaat verweerder een motiveringsfout die als een substantiële onregelmatigheid beschouwd kan worden.*” De zaak dient

teruggestuurd te worden voor verder onderzoek indien artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 gerespecteerd wilt worden.

2.2.2. Aangaande het neergelegde medisch attest stelt de bestreden beslissing: *“Ook het medisch attest vermag niet uw asielmotieven te ondersteunen aangezien niet kan worden vastgesteld waar of onder welke omstandigheden u de beschreven verwondingen heeft opgelopen.”* Een schending van de formele motiveringsplicht, die tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft, kan niet worden vastgesteld.

Omtrent het medisch attest dient tevens te worden opgemerkt dat dit geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, doch een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden bepalen waarin de verwondingen werden opgelopen. Derhalve kan het bijbrengen van het doktersattest op zich, zonder de verklaringen inzake de aangevoerde (vervolgings)feiten mede in het oordeel te betrekken, niet leiden tot de toepassing zonder meer van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op het voormelde, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Hij stelt dat de beslissing vernietigd moet worden omdat de ‘Subject Related Briefing’ verwijst naar informatie die niet actueel is.

2.3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, wordt opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

Inzake de opgeworpen schending van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15). In de mate dat het middel al ontvankelijk is, wordt vastgesteld dat verzoeker geen begin van informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat de situatie in Wassit, zoals omschreven in de ‘Subject Related Briefing’, thans niet meer actueel zou zijn.

Het derde middel wordt verworpen.

2.4.1.1. In een vierde middel beroept verzoeker zich op een schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 57/6, voorlaatste alinea en 57/7bis van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 195, 196, 197, 198 en 199 van het ‘Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee

Status (Genève, 1979)' en van het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek.

Aangaande de redenen en de identiteit van de vervolgers stelt verzoeker dat hij niet geacht is de redenen voor dewelke hij vervolgd wordt, te kennen. Bovendien zijn er meerdere redenen waarom hij vervolging vreest: *“grotendeels de deelname van zijn vader aan de Baathpartij (en vooral zijn belangrijke post voor het regime van Saddam), maar ook wegens het feit dat zijn broers samen met de nieuwe autoriteit werkten”*. Verzoeker weet niet precies door wie hij vervolgd wordt, maar hij kan, middels verwijzing naar zijn verklaringen zoals deze blijken uit het gehoorverslag, wel een redelijk beeld schetsen van wie zijn vervolgers zouden zijn.

Inzake de aanwezigheid van zijn vader in Irak, wijst verzoeker erop dat hij niets kan toevoegen aan zijn eerdere verklaring dat zijn vader oud en ziek is en het huis nooit verlaat. Nochtans wordt zijn vader nog bedreigd.

Aangaande de activiteiten van zijn vader tijdens het regime van Sadam Hoessein, argumenteert verzoeker dat hij een belangrijke figuur was en vandaag nog gezocht wordt. Hij was technicus met een leidinggevende functie en was Baathist, zonder dat verzoeker zijn graad kent, om zijn werk te behouden.

Verzoeker bevestigt dat zijn broers wel werk vonden bij de nieuwe autoriteiten maar wijst erop dat zij werden aangeworven op een moment dat men zich niet te veel zorgen maakte over het verleden van de kandidaat. Bovendien blijft verzoeker ervan overtuigd dat zijn broers ook persoonlijk gevisieerd werden. *“Ook al voerden ze een gevaarlijk werk uit, werden ze direct vermoord, en niet in een explosie”*. Ze hadden trouwens ook dreigbrieven gekregen.

Betreffende het aantal keren dat hij bedreigd werd nadat hij aangeworven was, stelt verzoeker dat uit het relaas duidelijk besloten kan worden dat hij driemaal gewerkt heeft voor een restaurant. Hij weet dus hoeveel keer hij zijn werk moest stopzetten nadat hij begonnen was. Hij verwijst verder naar zijn verklaringen en stelt dat het moeilijk is om zich nog precies te herinneren hoeveel keer hij uiteindelijk niet eens mocht beginnen werken.

Verzoeker wijst erop dat hij meer redenen had om uit af te leiden dat de aanslag in het restaurant Ali (Waha-AI) Saleh tegen hem gericht was, met name het feit dat hij ten opzichte van de andere werknemers die al een tiental jaren actief waren in het restaurant nog steeds als nieuweling kon worden beschouwd, waarbij bovendien de periode van acht-negen maanden nodig kan zijn geweest om de vervolgers de werkplaats van verzoeker te laten ontdekken en het feit dat zijn moeder kort voor de ontploffing werd aangesproken door twee mannen die naar hem vroegen. Er wordt bovendien geen rekening gehouden met het feit dat de littekens die verzoeker opliep door een dokter geattesteerd werden.

Aangaande de ontvoering meent verzoeker dat het logisch is dat hij niet weet door wie of waarom hij ontvoerd werd, gelet op de omstandigheden. Hij verwijst naar zijn eerder afgelegde verklaringen en geeft aan dat hij niet echt in staat is te begrijpen wat er hem precies verweten wordt in verband met het relaas van zijn ontvoering.

Verzoeker betoogt dat hij zijn land niet eerder kon verlaten omwille van zijn zieke vader en zijn twee vermoorde broers. Als enige man moest hij zijn familie ondersteunen en bijstaan. Bovendien ligt zijn uithoudingsvermogen, gerelateerd aan geweld, hoger dan dat van een gemiddelde Belg. Hij probeerde ook om zich ginds te beschermen, maar uiteindelijk nam hij de beslissing om alles achter te laten.

Verzoeker wijst erop dat hij door het neerleggen van documenten inzake zijn nationaliteit aantoont dat hij meewerkt. De andere documenten (kopie van overlijdensaktes) worden niet in acht genomen, terwijl deze wel gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Het CGVS toont niet aan dat de algemene bewering over vervalste documenten in Irak het geval van verzoeker betreft. Het is tegenstrijdig dat het CGVS eerst vraagt om documenten te tonen om het relaas te staven en ze vervolgens niet eens onderzoekt omdat ze sowieso als vals worden beschouwd. Het CGVS schendt het beginsel van de bewijskracht die ze aan akten dient te verlenen en *“schendt tevens de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek en artikels 195, 196 en 197 Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”*.

Verzoeker verwijst naar het doktersattest en de rechtspraak van het EHRM die de bewijslast omkeert zodat deze thans bij verweerder ligt.

2.4.1.2. Verzoeker stelt dat het opvallend is dat geen enkele tegenstrijdigheid (op één na) naar voren wordt gehaald tussen het eerste en het tweede gehoor. Uit de regels die de bewijslast bepalen, meer bepaald de artikelen 1315 Burgerlijk Wetboek en 870 Gerechtelijk Wetboek kan men afleiden dat wanneer een bewering wordt afgelegd die niet tegengesproken wordt, deze bewering niet in vraag gesteld mag worden. Verzoeker verwijst hiertoe naar rechtspraak van “uw Raad”.

Verzoeker volhardt dat hij deel uitmaakt van twee welbepaalde risicogroepen zoals bepaald in de “*Eligibility Guidelines for assessing the protection needs of Iraqi asylum seekers*” van april 2009 van het UNHCR. Hij verwijst eveneens naar het beginsel van het voordeel van de twijfel en naar het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meermaals oordeelde dat het objectief risico primeert op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas.

2.4.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker elf bijkomende stukken neer. Het betreft stukken aangaande de medische situatie van zijn moeder en de medische situatie van verzoeker, stukken met betrekking tot zijn vader, twee processen-verbaal, een dreigbrief en een brief van de vertaler inzake de vertaalde stukken (zie inventaris).

2.4.1.4. Aan verzoeker werd ter terechtzitting de mogelijkheid gegeven om de originelen van voormelde stukken bij te brengen ten laatste op 2 februari 2011.

2.4.1.5. Bij brief van 31 januari 2011 werden aan de Raad stukken opgestuurd, zonder inventaris, die, behoudens de identiteitskaart van verzoekers vader en de brief van de vertaler, werden neergelegd ter terechtzitting. Tevens worden bijkomende stukken overgemaakt inzake verzoekers gezondheidssituatie.

2.4.1.6. Bij aangetekende zending van 1 februari 2011 worden de volgende stukken overgemaakt: de originele brief van de vertaler en e-mails tussen verzoekers advocaat en de vertaler, evenals zes stukken, met inventaris. Het betreffen: een proces-verbaal van de politie van Bagdad, de dreigbrief, medische getuigschriften met betrekking tot zijn moeder, de identiteitskaart en Baath-lidkaart van zijn vader, een attest van het ‘Ministerie van Emigratie’ en een proces-verbaal van de politie van Bagdad (zie inventaris).

2.4.1.7 Bij fax van 2 februari 2011 worden de stukken vermeld onder 2.4.1.6., samen met het verzendingsbewijs van de zending van 1 februari 2011, verzonden.

2.4.2.1 De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet nader welk “*beginsel van behoorlijk bestuur*” hij, benevens het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en preciseert evenmin op welke wijze dit zou zijn gebeurd zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 57/6, voorlaatste alinea van de vreemdelingenwet.

2.4.2.2. Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR stelt de Raad vast dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

2.4.2.3. Waar verzoeker de schending inroept van artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat dit artikel bepaalt: “*Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen. Omgekeerd moet hij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht.*” Daar dit artikel enkel betrekking heeft op een verbintenisrechtelijke context kan het niet nuttig worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintensissencontext tussen de overheid en de asielzoeker.

Ook de aangevoerde schending van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, dat bepaalt: “*Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert*”, is te dezen niet dienstig daar de rechtspleging voor het CGVS op eigen regelen gegrond is zodat het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht is dat

toepasselijk is. Artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek is als dusdanig niet van toepassing op de rechtspleging voor het CGVS.

2.4.2.4. De documenten die ter terechtzitting werden neergelegd betreffen faxkopieën (stukken 1-7, 11), kopieën (stukken 9-10) en een (gescande) kleurenkopie (stuk 8).

Inzake de stukken die werden neergelegd ter terechtzitting en waaromtrent de mogelijkheid gegeven werd om de originelen bij de te brengen, wordt vastgesteld dat de niet-geïventariseerde documenten die gevoegd worden bij de brief van 31 januari 2011 (met als afzender de verzoeker) en de stukken die worden neergelegd bij aangetekende brief van 1 februari 2011 (verzonden door verzoekers advocaat) geen originele stukken zijn.

De stukken: (i) het 'document van de politie van Bagdad', in casu het proces-verbaal van 19 mei 2007 (ii) de dreigbrief en bijhorende briefomslag (iii) de medische getuigschriften van verzoekers moeder (iv) de identiteitskaart en lidkaart van verzoekers vader (v) het attest van 'Ministerie van Emigratie' [lees: 'Ministry of Displacement & Migration'] (vi) het document van politie van Bagdad, in casu het proces-verbaal van 6 januari 2009, betreffen immers (gescande) kleurenkopieën.

Aan voormelde stukken en deze bezorgd bij fax op 2 februari 2011 kan, gelet op de vaststelling dat kopieën door eenvoudig knip- en plakwerk te manipuleren zijn, geen authenticiteit worden toegekend.

De stukken aangaande verzoekers medische situatie en de vertaling betreffen originele en authentieke documenten.

2.4.2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.2.7. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader niet vrijwillig tot de Baath-partij toetrad. Zo stelde hij: "[hij was zoals iedereen. Hij was gedwongen. Iedereen moest Baathist zijn om werk te vinden. Iedereen was toen baathist en moest bij de Baathpartij]" (administratief dossier, stuk 6, p.7), en gaf hij verder aan: "Hij was baathist en iedereen weet dat. Het was niet vrijwillig in de jaren 80 om baathist te zijn of niet. Hij moest zich aansluiten bij Al-Jaysh Al Shabi. Dat was het irreguliere leger van Saddam Hussein. Zelfs wij op school moesten daar een dag opleiding volgen. Iedereen moest dat doen" (*ibid.*, p.16). Verzoeker voert aldus geen elementen of feiten aan waaruit blijkt dat zijn vader, behoudens het loutere lidmaatschap van de Baath dat blijkbaar aan nagenoeg iedere Irakees werd opgedrongen, direct

of indirect betrokken was bij de daden die kunnen worden toegeschreven aan het beleid van de Baath-partij of het voormalige regime van Saddam Hussein.

Inzake het beroep van zijn vader blijkt dat zijn vader een technicus was met een leidinggevende positie binnen een elektriciteitsmaatschappij en dat hij werkte met grote generatoren. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat zijn vader zijn leidinggevende functie uitoefende ingevolge het louter lidmaatschap van de Baath doch wel omwille van zijn persoonlijke competenties.

Omtrent verzoekers broers wordt vastgesteld dat deze broers net na de val van het regime werk vonden bij de nieuwe autoriteiten, “[o]p dit moment, wierven ze massaal aan zonder zich te veel zorgen te maken over het verleden van de kandidaat” (verzoekschrift, p.8). Het feit dat verzoekers broers werk vonden voor de nieuwe autoriteiten en dit juist na de val van het regime, het uitgelezen moment voor de Iraakse samenleving om komaf te maken met (leden van) het Baathregime, impliceert dat verzoekers vader (en bij uitbreiding, verzoekers familie) niet aanzien werd als (een) vertegenwoordiger(s) of aanhanger(s) van het voormalige regime. Waar verzoeker aanvoert dat zijn broers werden gedood, blijkt uit zijn verklaringen dat zijn jongste broer informant was voor de veiligheidsdienst van de Mukhabarat en de oudste broer werkte voor de Nationale Garde (stuk 4, p.9) wat, enerzijds, bevestigt dat zij bij de nieuwe autoriteiten niet aanzien werden als exponenten van het Baathregime en, anderzijds, dat de reden van hun dood gelegen kan zijn in de aard van de functie die werd uitgeoefend in de woelige periode die Irak kenmerkte na de val van het regime van Saddam Hussein.

Waar verzoeker gewag maakt van herhaaldelijke bedreigingen blijkt dat hij dienaangaande vage verklaringen aflegt daar hij onwetend is door welke groep hij wordt bedreigd (administratief dossier, stuk 6, p.13). Dergelijke onwetendheid is niet verzoenbaar met de vele bedreigingen die hij beweert te hebben ontvangen (*ibid.*, p.14), zoals (i) de bedreigingen die werden geuit ten aanzien van de mensen “*telkens*” men hem in dienst wou nemen (*ibid.*, p.12) (ii) de telefonische bedreigingen (*ibid.*; stuk 4, p.4), die er zelfs toe leidden dat hij van telefoonnummer veranderde (stuk 6, p.15; stuk 4, p.9) (iii) de twee personen die bij zijn moeder kwamen in de late avond (stuk 6, p.12). Van verzoeker, die bovendien aantoonde goed op de hoogte te zijn inzake de veiligheidssituatie in Nuhmaniya (*ibid.*, p.15) en van de identiteit van vermoorde personen (*ibid.*, p.14-15), mag verwacht worden dat hij omwille van deze veelheid aan bedreigingen kan melden door wie hij *in concreto* werd bedreigd. De melding van de namen van vele milities die in Irak opereren (stuk 4, p.3, 9; stuk 6, p.11-12) kan niet aanzien worden als de aanduiding van de actor(en) van vervolging.

Dit klemt des te meer daar verzoeker evenmin op de hoogte is van de reden van zijn driedaagse ontvoering, noch door wie hij werd ontvoerd of vrijgelaten (*ibid.*, stuk 6, p.14; stuk 4, p.5-6).

Inzake de aangevoerde aanslag op het restaurant waar hij werkte, dient te worden opgemerkt dat uit het enkele feit dat hij acht-negen maanden in het restaurant werkte en zijn collega's meer dan tien jaar, niet afgeleid kan worden dat de aanslag tegen verzoekers persoon was gericht (stuk 4, p.6). Te dezen dient opgemerkt te worden dat verzoeker wederom, behoudens de melding dat twee onbekende personen bij zijn moeder naar hem vroegen, geen duiding kan geven inzake het profiel of beweegredenen van de daders (*ibid.*, p.6-7).

Waar verzoeker in het verzoekschrift de “*Eligibility Guidelines for assessing the protection needs of Iraqi asylum seekers*” van april 2009 citeert, dient te worden opgemerkt dat deze tekst meldt dat aanvallen tegen leden of geassocieerden met de Baath-partij en het vorige regime in grote mate zijn verminderd (“*(...) have lessened to a large extent*”).

Samen gelezen met het hoger vastgestelde betreffende (i) het publieke profiel van verzoekers vader (ii) de vaagheden inzake de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen, inbegrepen de aanval op het restaurant waar hij werkte (iii) de onwetendheid omtrent de omstandigheden van zijn ontvoering (iv) de functies die zijn broers opnamen na de val van het regime van Saddam Hussein, toont verzoeker niet aan dat zijn aangevoerde vrees voor vervolging gegrond is.

De stukken die ter ondersteuning werden bijgebracht tijdens onderhavige beroepsprocedure vermogen niet te leiden tot een ander oordeel aangezien (i) de medische attesten inzake zijn moeder te dezen niet dienstig zijn ter beoordeling van verzoekers vermeende vrees voor vervolging (ii) inzake de dreigbrief, briefomslog en processen-verbaal hoger werd opgemerkt dat deze geen authenticiteitswaarde bezitten (zie sub 2.4.2.4.) (iii) de identiteit en het profiel van verzoekers vader niet ter discussie staan (iv) de stukken omtrent verzoekers medische situatie in België de vermeende vrees voor vervolging *in casu* niet kunnen staven (v) het attest van het ‘Ministry of Displacement & Migration’ slechts verzoekers administratieve situatie bevestigt.

De stukken die zich in het administratief dossier bevinden (stuk 16) vermogen omwille van de pertinente en terechte motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, welke door de Raad wordt overgenomen, evenmin afbreuk te doen aan het voorgaande.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. In “*nog meer subsidiaire orde*” vraagt verzoeker in wat aanzien kan worden als een vijfde middel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker beroept zich op de schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48/4, 57/6 voorlaatste alinea en 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat het relaas en het verzoekschrift aantonen op welke wijze hij zou kunnen worden gefolterd en gedood. Bovendien had een grondig onderzoek moeten geschieden omtrent de toepassing van lettertje c van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet [lees: artikel 48/4, § 2, c)]. Pagina 20 van de ‘Subject Related Briefing’ over Irak dateert van 2008 en Nuhmaniyah ligt heel dichtbij Bagdad, waarvoor wel de subsidiaire beschermingsstatus gegeven wordt.

2.5.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, merkt de Raad op dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Voor wat de aangehaalde schending artikel 57/6, voorlaatste alinea betreft blijkt dat verzoeker niet argumenteert op welke wijze dit wetsartikel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Inzake de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet dient te worden verwezen naar het gestelde sub 2.2.2.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan evenmin worden aangenomen dat hij omwille van dezelfde feiten die de grondslag vormen van zijn asielrelaas in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Tevens blijkt uit de bestreden beslissing en uit de informatie in het administratief dossier duidelijk dat wel degelijk een grondig onderzoek werd gevoerd omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De loutere vaststelling dat een deel van de informatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd dateert uit 2008 volstaat niet om aan te tonen dat deze informatie niet meer actueel of niet correct zou zijn. Verzoeker doet niet de minste poging om aan te tonen dat de situatie in Zuid-Irak (provincie Wasit, district Nuhmaniyah) thans niet meer in overeenstemming zou zijn met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Het vijfde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS